

САМОПОШТОВАЊЕ КАО АНТЕЦЕДЕНТ АУТОРИТАРНОСТИ

Директан повод за тему овог истраживања је ситуација која већ годинама постоји у СР Југославији. Ситуација која је довела до ратова, до изузетног пада животног стандарда, успона криминала, као резултат политике коју је водио ако не у потпуности тоталитарни, а оно ауторитарни режим. У ситуацији када је већина људи у несигурној позицији, када не зна шта да очекује од сутрашњице, може се логично очекивати да је ниво њиховог самопоштовања низак. Немогућност да се „објективно“ задовољи потреба за сигурношћу, највише материјално–егзистенцијалном и непостојање икаквог реда у друштвено-правном животу, може довести до пораста ауторитарности без стварног, критичког, увида у разлоге таквог понашања. Тада се људи препуштају ауторитету „који све зна и све може“. Да би ниско самопоштовање претходило ауторитарности нужно је деловање или посредовање извесних механизма одбране ниског самопоштовања. Ти механизми одбране су мизантропија, морални релативизам и спољни локус контроле и они имају функцију да систем самопоштовања, заснован на биолошким природним законима, одржавају у некаквој равнотежи, не дозвољавајући даље „пропадање“, спуштање нивоа поштовања.